

LBRIS

We know
books

BLUE JEANS

*Fata
invizibilă*

VOLUMUL I
DIN TRILOGIA **FATA INVIZIBILĂ**

LISTA PROFESORILOR CLASEI A XI-A B

Lázaro Martínez (franceză și director al liceului)
Jonathan Vila (filosofie și diriginte)
Alberto Montero (educație fizică)
Diego Soler (limbă și literatură spaniolă)
Nuria Almagro (economie)
Santiago Mantovani (religie)
Ana López (istorie)
Scarlett Smith (engleză)

PROLOG

Vineri, 19 mai 2017

Se apropie de computerul său și caută o melodie pe care să o asculte în timp ce-și schimbă hainele. După ce se gândește câteva secunde, selectează „Castle on the hill“ de Ed Sheeran, cântărețul ei preferat. De foarte multe ori cântecele britanicului roșcat au însoțit-o în adolescența ei. În momente de singurătate, de mare tristețe. În zile foarte grele și complicate, în care nimic nu mergea bine. Acum, cel puțin, găsisese un motiv să zâmbescă. Un motiv enorm, plin de emoții și incertitudini.

În ce moment se află mai exact?

Aurora își examinează dulapul. Cu ce să se îmbrace? Nici nu are prea multe din care să aleagă. Nu i-ar prinde rău să se ducă într-o zi în oraș la cumpărături. În orașul acela nu prea există magazine, iar cele existente sunt învechite, la fel ca garderoba ei tristă și cenușie. În cele din urmă, se decide pentru o pereche de blugi negri, de acum vreo doi ani, care-i vin destul de strâmți, și un tricou roșu primit cadou de la mama ei cu ocazia Crăciunului trecut. Este de o marcă necunoscută, dar banii familiei nu ajung pentru altceva. Oftează resemnată și se dezbracă. Lasă privirea în jos și-și contemplă pânțele în timp ce îl mângâie mândră.

E cald, ceea ce e logic, având în vedere că luna mai este pe sfârșite. Nu au aer condiționat, ci doar un ventilator, pe care ea și mama

ei îl folosesc cu rândul. Se așază dinaintea aparatului și lasă aerul să-i atingă mai întâi abdomenul și apoi se apleacă pentru a-i simți adierea pe față. Simte o alinare de moment. Nu a suportat niciodată temperaturile ridicate. Preferă frigul. Întotdeauna a fost așa.

Gata îmbrăcată, se îndreaptă spre baie. Își piaptănă pletele castanii cu o perie și se plânge în sinea ei că părul nu-i crește pe cât de repede i-ar plăcea. Coafeza a mințit-o sau nu a nimerit-o cu prezicerile sale. A mirosit ea ceva, când s-a văzut în oglindă, imediat după ce i-au fost tăiate vârfurile.

– Trebuia revigorat. Nu-ți face griji, Aurora, în șase săptămâni îți vei avea la fel de lung ca înainte, dar mult mai frumos, o asigurase Maite, coafeza ei obișnuită.

Pe naiba! Au trecut două luni și jumătate și părul ei nu recuperase nici jumătate din centimetrii pe care femeia aceea îi tăiasse cu foarfeca. Supărarea ei a fost foarte mare, dar nu a spus nimănui. Ea nu se vaită; cel puțin, nu cu voce tare. A învățat să-și țină gura. De multe ori, mușcându-și buzele, pecetluindu-și-le cu sânge. Pur și simplu, părerea ei nu este decât atât: o simplă și stupidă părere. Cui îi pasă? Poate doar unei singure persoane de pe întreaga planetă Pământ. Iar asta e de ajuns.

Aurora deschide unul dintre sertarele comodei în care mama ei își ține cosmeticele. Are nevoie de un ruj care să nu aibă o culoare prea intensă. Nu-i place să se machieze, dar seara aceea de vineri era specială. În ultima vreme, vinerea este ziua ei preferată. Așa că ia cu împrumut un ruj roz-deschis și-și dă pe buze cu el. Apoi își dă cu rimel, care-i pune și mai mult în evidență frumoșii ochi albaștri. Puțin fard pentru obrajii ei albi ca zăpada și s-a încheiat sesiunea de aranjat. Se privește în oglindă și plescăie din limbă. Deși nu s-a considerat niciodată frumoasă, nu-i rău. E mulțumită de ceea ce vede.

Înainte să iasă din casă, primește un mesaj pe WhatsApp.

„Vii? Nu voi putea să stau prea mult. Până la nouă, cel mult. Grăbește-te!”

Aurora constată că e aproape ora opt. Bine că stă la cinci minute de locul întâlnirii. Răspunde că ajunge imediat.

Iese grăbită din casă și se îndreaptă spre liceul la care studiază în anul întâi. Merge repede, distrată. Atât de cufundată în gândurile ei, încât nu o vede pe vecina ei, deși trece pe lângă ea. Doamna Ofelia López, o femeie drăguță, ce a văzut-o crescând și care are cam șaptezeci de primăveri, strigă pentru a-i atrage atenția:

– Aurora! Unde te duci așa grăbită?

– Să cumpăr lapte, doamnă Ofelia, o minte tânăra.

Dacă ar ști cineva adevărul...

– Cu ochii și buzele vopsite? Sper că nu te-ai îndrăgostit de Narciso...

Fata zâmbește timid și clatină din cap. Narciso, proprietarul magazinului de coloniale din cartier, are peste cincizeci de ani, e căsătorit și are doi copii gemeni de-o seamă cu ea, pe care-i cunoaște de-o viață, deși n-a mai vorbit de mult cu ei. În realitate, în orașelul acela toți se cunosc sau cred că se cunosc. Ca în orice alt loc mic, secretele și zvonurile sunt prezente în fiecare familie, cu toate că nimeni n-ar putea spune cu exactitate ce este adevărat și ce nu.

Străbate patru străzi până ajunge la liceu. Poarta de la intrare este deschisă. Unii profesori au dirigenție, și mai sunt acolo și elevii care au ore după-amiaza, toți mai mari de optsprezece ani.

Discret, încercând să nu o vadă nimeni, fata intră în liceul Rubén Darío, dar ignoră clădirea principală și se îndreaptă spre partea din spate, unde se află terenul de baschet și cel de fotbal. În mod normal, la ora aia nu e nimeni pe acolo. Totuși, de data asta nu-i așa. Un băiat aruncă mingea la coș. Îl recunoaște repede. E în clasă cu ea. La naiba! Ce-i de făcut acum? Nu vrea să fie văzută. Nu-i rămâne decât

să aștepte ca băiatul să plece. Se ascunde în spatele unor tufișuri și trimite un mesaj pe WhatsApp:

„A apărut o problemă. Nu pot să vin la vestiar pentru că cineva joacă baschet. Ne vedem altundeva?”

Tânăra așteaptă nerăbdătoare un răspuns care nu sosește. Ce i s-o fi întâmplat? E tentată să-i formeze numărul, dar nu o face. Stabiliseră ceva: fără apeluri telefonice.

Minutele continuă să treacă și începe să se simtă neliniștită. Scrie alt mesaj:

„Ești bine? De ce nu răspunzi? Unde ești?”

Exact în momentul în care Aurora trimite mesajul pe WhatsApp, tânărul care joacă baschet își strânge lucrurile și pleacă de pe teren. Cale liberă. După ce se asigură că nu mai e nimeni care să o poată vedea, aleargă spre încăperea pe care liceul o folosește ca vestiar: o magazie veche, destul de amplă, în care au fost instalate dușuri și care este amenajată adecvat pentru ca băieții să se schimbe acolo. Aurora deschide ușa și intră. Ce noroc că de mai multe luni yala este stricată și nimeni nu s-a ocupat să o repare! Ce rost are? Acolo nu există nimic de valoare și să cheme un lăcătuș ar costa o sumă de bani pe care liceul sigur preferă să o folosească pentru alte lucruri.

Încă nu este noapte, așa că nu-i nevoie să aprindă lumina. Se așază pe una dintre banchete și caută în buzunarul pantalonilor o bomboană cu gust de mentă. Îi îndepărtează ambalajul și o vâcă în gură. În timp ce o sugă, își verifică încă o dată telefonul mobil. Nu e niciun mesaj nou.

– Unde ești? șoptește nerăbdătoare, văzând că este aproape opt și douăzeci de minute.

E foarte ciudat că nu apare. Sigur a intervenit ceva neprevăzut și nu a putut să o anunțe. Încearcă să nu se încordeze. Se resemnează

și își distrage atenția uitându-se la fotografia și citind mesaje pe care le are în telefon. I-a promis că le va șterge, dar nu a făcut-o.

„Bună. E o nebulie ce-o să facem. Dar îmi doresc să petrec puțin timp doar cu tine, singuri. Doar tu și eu. Ne vedem la șapte și jumătate în vestiar. Te rog, fii discretă și să nu te vadă nimeni. Pe curând, Aurora.”

Este un mesaj pe WhatsApp, primit în urmă cu mai bine de două luni. A fost una dintre cele mai minunate zile din viața ei. Fata zâmbește citind mesajele unul câte unul. Se oprește la o fotografie în care...

Brusc, aude pași. Se ridică și se apropie de ușă. În sfârșit! Chipul ei se luminează și ochii ei albaștri strălucesc din nou.

Ușa se deschide și expresia de pe fața Aurorei se schimbă într-o secundă. Nedumerită, face câțiva pași înapoi, se împiedică și cade pe podea. Nu înțelege absolut nimic.

– Bună! Ce-i cu fața aia? Nu pe mine mă așteptai?

CAPITOLUL 1

Vineri, 19 mai 2017

– Ți-am spus vreodată că-mi plac la nebunie ochii tăi de culoarea alunei?

– Julia, plimbă ursul!

– Nu, serios! Ai o privire foarte tulburătoare.

Emilio ridică din sprâncene, uimit de cuvintele pe care i le adresează prietena lui, care izbucnește în râs de cealaltă parte a ecranului. Vorbesc pe Skype de o jumătate de oră: au decis să ia o pauză de la derivate și perifraze verbale.

– O privire foarte tulburătoare... Așa ceva chiar că nu mi s-a mai spus niciodată, comentează tânărul, care, cu mâna dreaptă, își ciufulește părul vopsit în albastru, iar cu mâna stângă își pune din nou ochelarii. Îmi pari foarte fericită. Îți amintesc că în curând încep tezele și riscăm să nu trecem anul.

– Știu! Să începă *Jocurile foamei* sezonul șapte! glumește Julia în timp ce ia cubul Rubik pe care-l are alături.

– Insist: de ce ești atât de bucuroasă? Avem mult de învățat! Sunt copleșit!

– Nu rezolv nimic dacă mă îngrijorez mai mult decât e cazul nici dacă mă agit. Și nici tu.

– Desigur. Pentru tine e foarte simplu.

– Emi, ți-am repetat de un milion de ori că, pentru a lua note bune, trebuie să depun aceleași eforturi ca oricare altă persoană, răspunde tânăra temperându-și tonul vocii.

– Dar ai un avantaj pe care noi, ceilalți, nu-l avem.

– Un avantaj pe care trebuie să știi să-l administrezi. Oricât de isteată aș fi și oricât de bună mi-ar fi memoria, fără muncă și efort nu se obține nimic.

Și, zâmbind cu jumătate de gură, îi arată prietenului ei cubul Rubik rezolvat: fiecare latură având culoarea corespunzătoare. I-a luat patruzeci și șapte de secunde să-l facă.

Când, la vârsta de cinci ani, părinții ei au dus-o la psiholog, bănuiau deja că fetița aceea era specială. Aveau dreptate. Testele au dovedit că Julia avea un coeficient de inteligență foarte ridicat, dintre cele mai ridicate care fuseseră văzute vreodată; și o memorie extraordinară. În plus, adolescenta de șaisprezece ani era foarte intuitivă și observatoare. Îi plăcea la nebunie vioara, la care învățase să cânte cu ajutorul tutorialelor de pe YouTube, să joace șah și să citească thrillere pline de mister. Și, bineînțeles, să rezolve iar și iar cubul Rubik.

– Mi-ar plăcea mie să am mintea ta minunată.

– Iar mie, ochii tăi de culoarea alunei și privirea ta tulburătoare.

– Ce amuzantă ești azi! exclamă Emilio zâmbind forțat.

– Nu mi-o lua în nume de rău, omule. Gata, încetez! Chiar dacă încerc să mă conving de contrariu, și eu sunt puțin neliniștită din cauza tezelor. Învățăm mâine împreună?

Băiatul se prefăce că stă pe gânduri: își pune mâinile la bărbie și apoi își aranjează ochelarii. Privește în camera video și zâmbește.

– Bine! La tine acasă, căci la mine o să ne înnebunească părinții mei.

– Sigur exagerezi.

– Zici asta pentru că nu locuiești cu ei. Sunt foarte săcâitori. Îmi spun că sunt un *friki* și că nu ies din camera mea.

– Și chiar așa e, Emi. Ești un friki și nu ieși din camera ta decât ca să te duci la liceu. Ba chiar îți iei mâncarea pe o tavă în camera ta!

– Fiindcă mă enervează să văd cum câinelui îi curg balele lângă mine în bucătărie în timp ce mâncăm.

– Pe bunul de Căasper îl ai de patru luni, iar tu faci asta de când te cunosc.

– E și din cauza părinților mei. Ei mă consideră o ciudățenie. Nu-mi acordă atenție, dar, când sunt cu ei, se iau de mine și-mi pun tot felul de întrebări. Sincer, prefer să stau singur.

Acum Julia nu face glume. Îl cunoaște bine pe Emilio și chestiunea aceea chiar o afectează. Nu a fost niciodată un băiat „normal” și nici foarte sociabil. Asta, într-un oraș mic, înseamnă să-ți sapi singur groapa. Totuși, ea l-a simpatizat din prima clipă. Au trecut aproape trei ani de când s-a mutat în acea localitate și de când Emi a apărut în viața ei. La un moment dat, chiar a ajuns să-l placă. I se părea un tip interesant, diferit și, deși nu era chipeș, avea ceva atrăgător. Dar acele sentimente se transformaseră de-a lungul timpului. Ceea ce înainte erau îmbujorări și fluturi în stomac când vorbea cu el s-a transformat în încredere și înțelegere. Prietenie pură, fără alte pretenții.

– Măine-dimineață nu vei fi singur. Vino devreme și te invit la micul dejun.

– Nu vreau să mă trezesc cu noaptea-n cap în weekend.

– Nu ne trezim cu noaptea-n cap. Ești de acord la zece?

– Zece și jumătate.

– S-a făcut. Zece și jumătate, stabilește Julia zâmbitoare. Acum trebuie să te las. Mirosul cinei îmi inundă camera și mor de foame.

– Încă n-ai luat masa de seară?

– Nu! Îl așteptam pe tata. Cred că tocmai a sosit, am auzit ușa de la intrare. Măine la zece și jumătate! Să nu dormi până târziu!

– Bine! Pa!

– Pa!

Fata iese de pe Skype și înclină ecranul laptopului. Imediat după aceea își pune telefonul mobil în buzunarul de la spate al pantalonilor și coboară scările în graba pe care i-o stârnește foamea. Din ușa de la bucătărie, vede lângă mama ei un bărbat înalt care-și descheie un nasture de la cămașă, epuizat după o zi lungă de muncă. În acea lună de mai s-au împlinit trei ani de când Miguel Ángel este sergent al Poliției Judiciare din acel loc. După patru luni de la primirea postului, el, soția și fiica lui s-au mutat definitiv acolo și și-au stabilit căminul în acel orașel.

– Deja era cazul să apari, tată, spune Julia în timp ce se apropie de tatăl ei ca să-l sărute pe obraz. De ce ai venit așa de târziu?

– Un accident rutier. Tocmai îi povesteam mamei tale.

– Un accident? Cu morți?

– Nu, din fericire, doar un rănit ușor. A dat mașina peste el, comentează Miguel Ángel înainte de a se îndrepta spre scări. Mă schimb și vă povestesc în timpul cinei.

– Dar cine a fost lovit cu mașina?

Bărbatul nu răspunde și urcă grăbit la primul etaj al casei, unde se află dormitoarele.

– Tu știi cine a fost lovit? o întreabă fata pe mama ei.

– Nu mi-a spus. Slavă Domnului că n-au existat morți. Dacă ar fi fost așa, cel mai probabil ar fi trebuit să comanzi o pizza pentru cină.

Zâmbetul cu jumătate de gură al Aitanei o surprinde pe fiica ei, care clatină din cap. Uneori, nu înțelege simțul umorului negru al mamei sale.

– Mamă, ești medic legist. N-ar trebui să faci astfel de glume

– Moartea este ceva foarte serios. Mai ales pentru cel care moare.

– Mamă!

– Ce-i?

– Nu mai continua cu astfel de... Auzi, nu miroase a ars?

– Lasagna!